

Dániel könyve – Száznegyvenhetedik rész

A vallási mozgalmak szerepe az amerikai politika alakításában: Pat Robertsontól a Christian Coalitionig

Jeff Pippenger
2024-03-20

Az előző cikket a következő bekezdéssel zártuk:

„A spiritualizmus által megnyilvánuló csodatévő erő befolyását azok ellen fogja érvényesíteni, akik inkább Istennek engedelmeskednek, mint az embereknek. A szellemektől származó közlések azt fogják kijelenteni, hogy Isten küldte őket, hogy meggyőzzék a vasárnap elvetőit tévedésükről, és azt állítják majd, hogy az ország törvényeinek ugyanúgy engedelmeskedni kell, mint Isten törvényének. Siratni fogják a világban uralkodó nagy gonoszságot, és megerősítik a vallási tanítók bizonyágtételét, miszerint az erkölcsök romlott állapotát a vasárnap meggyalázása okozza. Nagy lesz a felindulás mindazok ellen, akik megtagadják bizonyágtételük elfogadását.” A nagy küzdelem, 589–590.

„A vallási tanítók azon bizonyágtétele, hogy az erkölcsök lesüllyedt állapotát a vasárnap megszenteltelenítése okozza”, jelzőoszlopa annak a történetnek, amely az Egyesült Államokban a napimádat kikényszerítéséhez vezet. Pat Robertson, az amerikai televíziós evangelista, a Christian Broadcasting Network (CBN) és a Christian Coalition alapítója, 1988-ban az Egyesült Államok elnöki tisztségéért indult a republikánus előválasztásokon. Robertson kampánya arra összpontosított, hogy mozgósítsa a konzervatív keresztény szavazókat, és olyan társadalmi és erkölcsi ügyeket képviseljen, amelyek összhangban álltak evangéliumi meggyőződésével. A vég idején, 1989-ben, a végső nyolc elnök közül az első történetében, a Christian Coalition vezetője és alapítója elnöknek indult. Reagan elnöki története előképezi az utolsó republikánus elnök történetét.

Isten ítéletei hamarosan előidézik azt a környezetet, amely beteljesíti A nagy küzdelem előző szakaszát, és amely párhuzamban áll a Christian Coalition munkájával. A Christian Coalition azért jött létre, hogy foglalkozzék azokkal az erkölcsi és társadalmi problémákkal, amelyekről White testvérő megállapítja, hogy megoldhatatlanok azok számára, akik a kormányzás gyeplőjét tartják kezükben. A Christian Coalition Reagan történelmében egy, a nagyon közeli jövőben megjelenő hasonló mozgalmat képvisel. Prófétai értelemben a Christian Coalition előképét a National Reform Movement képezte a vasárnaptörvény-válság idején, amely az 1880-as és 1890-es évek Blair-törvényjavaslataihoz kapcsolódott. A National Reform Movement 1888-ban alakult meg, és White testvérő írásaiban kifejezetten foglalkozott ezzel a mozgalommal.

„Nagy válság vár Isten népére. Válság vár a világra. Az összes korszakok legjelentősebb küzdelme közvetlenül előttünk áll. Azok az események, amelyekről több mint negyven éven át a profétai szó tekintélye alapján kijelentettük, hogy közelegnek, most a szemünk láttára mennek végbe. A nemzet törvényhozói elé máris odaterjesztették az Alkotmány olyan módosításának kérdését, amely korlátozná a lelkiismereti szabadságot. A vasárnap

megtartatásának kikényszerítése országos érdeklődésre számot tartó és jelentőségű kérdéssé lett. Jól tudjuk, mi lesz e mozgalom eredménye. De készen állunk-e a bekövetkező fejleményre? Hűségesen teljesítettük-e azt a kötelességet, amelyet Isten bízott ránk, hogy figyelmeztessük a népet az előttük álló veszedelemre?”

„Sokan vannak, még azok közül is, akik részt vesznek a vasárnap megtartásának kikényszerítésére irányuló mozgalomban, akik vakok azokra a következményekre nézve, amelyek e cselekedetet követni fogják. Nem látják, hogy közvetlenül a vallásszabadság ellen sújtanak. Sokan vannak, akik soha nem értették meg a bibliai szombat igényét és azt a hamis alapot, amelyen a vasárnapi intézmény nyugszik. Minden, a vallási törvényhozás javára irányuló mozgalom valójában engedmény a pápaság irányában, amely oly sok korszakon át állhatatosan hadakozott a lelkiismereti szabadság ellen. A vasárnap megtartása mint úgynevezett keresztény intézmény „a törvényszegés titkának” köszönheti létét; és kikényszerítése valójában azoknak az elveknek az elismerése lesz, amelyek a romanizmus legfőbb sarokkövét alkotják. Amikor nemzetünk oly módon tagadja meg kormányzatának elveit, hogy vasárnapotörvényt alkot, a protestantizmus e cselekedetben kezdet fog a pápasággal; ez nem lesz egyéb, mint életet adni annak a zsarnokságnak, amely régóta sóvárogva lesi az alkalmat, hogy ismét aktív önkényuralomba törjön ki.”

A nemzeti reformmozgalom, amely a vallási törvényhozás hatalmát gyakorolja, teljes kifejlődésekor ugyanazt az türelmetlenséget és elnyomást fogja tanúsítani, amely a múlt századaiban uralkodott. Az emberi tanácsok akkor magukhoz ragadták az Istenség előjogait, s zsarnoki hatalmuk alatt eltiporták a lelkiismereti szabadságot; és börtön, száműzetés és halál következett azokra, akik szembeálltak rendelkezéseikkel. Ha a pápaság vagy annak elvei ismét törvény útján jutnak hatalomra, az üldözés tüzei újra fellobbannak azok ellen, akik nem áldozzák fel lelkiismeretüket és az igazságot a népszerű tévedések iránti engedelmesség kedvéért. Ez a rossz közvetlenül a bekövetkezés küszöbén áll.

„Amikor Isten világosságot adott nekünk, amely feltárja az előttünk álló veszélyeket, miként maradhatnánk tiszták az Ő színe előtt, ha elmulasztjuk minden tőlünk telhető erőfeszítést megtenni, hogy azt a nép elé tárjuk? Megelégedhetünk-e azzal, hogy figyelmeztetés nélkül hagyjuk őket szembenézni ezzel a sorsdöntő kérdéssel?”

„Előttünk áll a kilátása egy elhúzódó küzdelemnek, a bebörtönzés, a vagyon elvesztése, sőt magának az életnek a kockáztatásával is, hogy megvédjük Isten törvényét, amelyet az emberek törvényei érvénytelenné tesznek. Ebben a helyzetben a világi megfontolás a béke és az összhang kedvéért a földi törvényekhez való külső alkalmazkodásra fog ösztönözni. És lesznek olyanok is, akik még a Szentírásból is ilyen eljárásra buzdítanak: „Minden lélek engedelmeskedjék a felső hatalmasságoknak.... Mert amelyek vannak hatalmasságok, Istentől rendeltettek.””

„De mi volt Isten szolgáinak eljárása a múlt korszakokban? Amikor a tanítványok Krisztust és az Ő megfeszített voltát hirdették, feltámadása után a hatóságok megparancsolták nekik, hogy többé ne szóljanak, és ne tanítsanak Jézus nevében. »Péter és János pedig felelvén mondanak nekik: Vajon igaz dolog-e Isten szemében inkább rátok hallgatnunk, mint Istenre, ítéljétek meg. Mert nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk.« Továbbra is

hirdették a Krisztus által való üdvösség örömhírét, és Isten ereje bizonyosságot tett az üzenet mellett.” Testimonies, 5. kötet, 711–713.

Isten ítéletei az Egyesült Államok társadalmi, gazdasági és vallási szférájában olyan környezetet készülnék előidézni, amely megteremti annak logikáját, hogy a vallási vezetők a közmorál újjáélesztésére kezdjenek felszólítani, amint azt az 1880-as és 1890-es évek előképezték, majd ismét annak az elnöknek a történetében, aki 1989-ben kijelölte a vég idejét. „Nagy válság vár Isten népére. Válság vár a világra.” White testvér két kérdést tesz fel: „Amikor Isten világosságot adott nekünk, megmutatva az előttünk álló veszélyeket, miként állhatunk meg tisztán az Ő színe előtt, ha elmulasztjuk minden tőlünk telhető erőfeszítést megtenni azért, hogy ezt a nép elé tárjuk? Megelégedhetünk-e azzal, hogy figyelmeztetés nélkül hagyjuk őket szembenézni ezzel a nagy horderejű kérdéssel?”

Miféle világosság mutatta meg az előttünk álló veszélyeket, és ha nem volt világosság, miként vonhatná felelősségre szerető Isten az Ő népét azért, hogy nem közvetített intő üzenetet, ha azt az intő üzenetet soha nem hallotta? Kedves Olvasó, e cikkek által képviselt világosságért felelősségre leszel vonva.

A Demokrata sárkányhatalom, a Republikánus hamispróféta-hatalom, a pápai hatalom, az iszlám és a laodiceai adventista egyház, valamint a szó szerinti Izráel jellemzőinek e cikkekben adott konkrét leírásait a fennálló hatalmak gyűlöletbeszédnek fogják tekinteni, ám ezek Isten Igéjének azon üzenetét képezik, amely a sorról sorra módszertana által nyert megerősítést, és e sorok azt kiáltják, hogy Isten ítéletei rövidesen növekedni fognak, és egyre gyakoribbá válnak.

Prófétai értelemben az 1989-ben, közvetlenül a vég idejét megelőző történelmi időszakban létrejött Christian Coalition jelentősége túlmutat azon, hogy pusztán az 1880-as és 1890-es évekkel vont párhuzamként alkalmazzuk. Az imént idézett szakaszban White testvérnő a spiritizmust azon két eszköz egyikeként azonosítja, amelyek által Sátán foglyul ejti a világot, majd néhány szóban kitér azokra a csodákra, amelyeket véghez fog vinni.

Az 1988-as választás után, vagyis a Keresztény Koalíció megjelenését követően, a sárkány birodalmában, a fenevad birodalmában és a hamis próféta birodalmában a sátáni csodák rendkívüli megnyilatkozása történt. Fontos ezeket a jelenségeket helyesen összhangba állítani, mert ezek előképezik Sátán eljövételét, amint Krisztust megszemélyesíti az Egyesült Államokban hamarosan bekövetkező vasárnaptörvény után.

A katolicizmus körében az 1990-es években a világ figyelemmel kísérte az úgynevezett Szűz Mária-jelenéseket, a hozzájuk kapcsolódó csodákkal együtt: vérző szent-szobrokat, égi jelenések csodáit, szirmok hullását felhőtlen égből, valamint egyéb abszurd, sátáni csodákat. Azokban az időkben tömegek zarándokoltak világszerte, ezrek és ezrek sodródtak bele az e jelenségek által előidézett tévelygésekbe. Könyvek születtek róluk, újságírók vizsgáldtak utánuk, olyan folyóiratok pedig, mint a Time és a Newsweek, címlapjukon mutatták be ezeket a dolgokat.

A sárkány birodalmában India hindu szobrai sátáni csodákat mutattak meg azáltal, hogy a szobrok „megitták” a szobrok szájához emelt italáldozatok kanálnyi vagy pohárnyi mennyiségét. Az a

jelenség, amely India egy kis falujában kezdődött, Egyiptom békáihoz hasonlóan elterjedt az egész országban. A BBC televíziós híradója kommentárt közölt a jelenségről, és mintegy utólagos megjegyzésként a BBC televíziós riportere felvetette a kérdést: „Vajon mi történne, ha holnap elmennénk a Londoni Múzeumba, és felajánlanánk az egyik hindu szobornak egy pohár tejet?” A következő napi esti hírekben ugyanez a riporter jelent meg a Londoni Múzeumban, és miközben forogtak a kamerák, egy pohár tejet nyújtott a nagy hindu szobornak. Amikor a pohár a szobor ajkához ért, a tejet azonnal beszívta a szobor.

Az amerikai indián prófécia spiritualizmusában a „Miracle” néven ismert fehér bölény 1994. augusztus 20-án született Dave és Valerie Heider farmján, Janesville közelében, Wisconsin államban. Miracle fehér bundával született, és születését egyesek az indián prófécia beteljesedésének tekintették. Az észak-amerikai őslakosok különböző hagyományaiban a fehér bölény születését szent és nagy jelentőségű eseménynek tartják, amely az egységet, a békét és a lelki megújulást jelképezi. Miracle széles körű figyelmet keltett, és sok ember számára a reménység és a spirituális jelentőség jelképévé vált. A fehér bölény próféciaja régre nyúlik vissza, és közvetlenül kapcsolódik az amerikai őslakosok spiritualista vallásának legszentebb ereklyéjéhez, mivel a fehér bölény eredeti történetében került be a kultúrába a „peace pipe”.

1994-ben, a hitehagyott protestantizmus hamis prófétájának birodalmában, a Szent Nevetés mozgalom, más néven a Toronto-áldás, 1994 januárjában kezdődött a kanadai Ontario tartomány Toronto városában lévő Toronto Airport Vineyard Church-ben (ma Catch The Fire Toronto néven ismert). John és Carol Arnott lelkipásztorok által vezetett ébredési összejövetelek sorozata során kezdett megnyilvánulni a gyülekezeti tagok között az ellenőrizhetetlen nevetés jelensége, valamint más megnyilvánulások is, mint a remegés, a sírás és az elesés, továbbá az állatok utánzása és állathangok hallatása (amit gyakran úgy neveznek, hogy „megölettek a Lélekben”, illetve „megrészedtek az Úrban”).

A nevetést és az egyéb megnyilvánulásokat a résztvevők a Szentlélek jelenlétének és munkájának tulajdonították, ami ahhoz vezetett, hogy a jelenség leírására a „szent nevetés” kifejezést kezdték használni. A torontói Airport Vineyard gyülekezet ébredési összejövetelei világszerte figyelmet keltettek, és a világ minden tájáról vonzottak látogatókat, ami a mozgalom más gyülekezetekre és közösségekre való áttérjedéséhez vezetett. Az emberek a világ minden tájáról jöttek, hogy meg tapasztalják a nevetést, és amikor visszatértek saját gyülekezeteikbe, azokban a gyülekezetekben gyakran ugyanazok a démoni megnyilvánulások kezdtek jelentkezni.

Pat Robertson 1960-ban alapította meg a Christian Broadcasting Networköt (CBN). A CBN az egyik első, kifejezetten keresztény műsorszolgáltatásnak szentelt televíziós hálózat volt, és jelentős szerepet játszott a keresztény műsorszórási iparág növekedésében az Egyesült Államokban. Az évek során a CBN televízión, rádión és digitális médián keresztül bővítette elérését és befolyását, s a világ egyik legnagyobb keresztény médiaszervezetévé vált.

1988-ban megalapította a Christian Coalitiont, és indult az Amerikai Egyesült Államok elnöki tisztségéért. Nézetei a National Reform Movementhez és a Lord's Day Alliance-hoz vezethetők vissza. Mindkét szervezet 1888-ban jött létre, és különféle, keresztény elveken alapuló társadalmi

reformokat szorgalmazott, beleértve az alkoholtilalmat, a nők választójogát, valamint a szombat (vasárnap) mint a pihenés és az istentisztelet napjának megtartását. A mozgalmat az evangéliumi protestantizmus befolyásolta, és arra törekedett, hogy bibliai elvek által irányított „keresztény nemzetet” hozzon létre. Robertson ugyanazokat az elveket képviselte, mint mind a National Reform Movement, mind a Lord's Day Alliance. Ezért alapította meg a Regent Universityt is.

Pat Robertson 1977-ben alapította meg a Regent Egyetemet, összhangban azzal a katolikus tantétellel, amelyet William Miller oly bátran ellenzett. A katolicizmus és a hitehagyott protestantizmus sátáni bibliaértelmezési módszert alkalmaz, amely egyéb megszenvedetlen gyümölcsei mellett azt a hitet is létrehozza, hogy Jézus tényleges visszatérése előtt ezer évnyi béke lesz. Robertson úgy véli, hogy egyeteme olyan férfiakat és nőket képez, akik Krisztus ezeréves uralmát fogják irányítani a bibliai Millenniumban. A „regens” kifejezés azt jelenti: olyan személy, aki egy uralkodó vagy monarcha képviselőjeként vagy helyetteseként jár el, amikor az távol van az országból.

Az 1989-ben bekövetkező vég ideje előtt, legalább 1960-tól kezdődően, történelmi szintérre léptek azoknak a szervezeteknek a modern megfelelői, amelyek 1888-ban a vasárnapi törvényhozást sürgették. 1989 után a sátáni megnyilvánulások megrázták a sárkány, a fenevad és a hamis próféta vallási birodalmának mindhárom elemét. Jézus a dolgok végét mindig egy dolog kezdetével azonosítja, és 1989, Dániel tizennegyedik fejezetének negyvenedik versében „a vég ideje”, egy olyan prófétai időszak kezdetét jelöli, amely a negyvenegyedik versben szereplő, hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénnyel ér véget. Amikor ez a vasárnapi törvény elérkezik, Sátán Krisztust „megszemélyesítve” jelenik meg, és megkezdődik megtévesztésének megkoronázó cselekménye, csodákkal és gyógyításokkal.

A történelem, amely azt a prófétai időszakot megnyitja, egy hitehagyott protestáns mozgalom munkáját azonosítja, amely a vasárnaptörvényhez vezet; ezt 1989, annak az időszaknak a kezdete, előképezte. 1989-ben leomlott a „fal”, a „vasfüggöny”, és e korszak végén leomlik az „egyház és állam elválasztásának fala”. Az időszak kezdete a nyolc utolsó elnök közül az első kettőt jelöli meg. A kezdet azt mutatja, hogy a pápaság legyőzi az ateizmusban megtestesülő ellenségét a Szovjetunióban, az utolsó pedig azt jelzi, hogy a pápaság legyőzi a protestantizmusban megtestesülő ellenségét az Egyesült Államokban. A kezdet e nyolc elnök közül az első (egy republikánust) úgy azonosítja, mint aki kezdet fog a bibliai prófécia antikrisztusával, a befejezés pedig e nyolc elnök közül az utolsót jelöli meg úgy, mint aki kezdet fog a bibliai prófécia antikrisztusával. Az első elnököt úgy értik, mint aki felelős a fal ledöntéséért, az utolsó pedig az, aki fel fogja építeni a falat.

1960-ban, egészen a vég idejéig, 1989-ig, megkezdődött a modern Nemzeti Reformmozgalom. A választást követően sátáni csodák kezdődtek. A vasárnaptörvény előtt a nemzeti reformerek végső megnyilatkozása ismét felemeli politikai fejét. A vasárnaptörvény idején elérkezett a Sátán csodás munkálkodásának ideje. A vasárnaptörvényt megelőzően prófétai szükségszerűségből olyan ítéleteknek kell bekövetkezniük, amelyek nemcsak az Egyesült Államok nemzeti jólétét távolítják el, hanem e ítéleteknek prófétai szükségszerűségből oly súlyosaknak és félelmeteseknek kell lenniük, hogy kialakuljon az a logika, amely lehetővé teszi a végső nemzeti reformmozgalomban

részt vevők, a keresztény nacionalisták számára, hogy e ítéletek okát azokban az állampolgároknak jelöljék meg, akik megszenteltlenítik azt, amit ők az Úr napjának neveznek.

Ezt a tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Ha népünk továbbra is abban a tétova közönyösségben marad, amelyben eddig volt, Isten nem áraszthatja ki rájuk az Ő Lelkét. Nincsenek felkészülve arra, hogy együttmunkálkodjanak Vele. Nincsenek ébren a helyzet valóságára, és nem ismerik fel a fenyegető veszélyt. Most, mint még soha, érezniük kellene az éberség és az együttes cselekvés szükségét.

„A harmadik angyal sajátos munkáját nem ismerték fel annak jelentőségében. Isten azt akarta, hogy népe messze előre legyen annál az állapotnál, amelyet ma elfoglal. Ám most, amikor elérkezett az idő, hogy cselekvésbe lendüljenek, még felkészülésre van szükségük. Amikor a Nemzeti Reformerek vallásszabadságot korlátozó intézkedéseket kezdtek sürgetni, vezető embereinknek ébereknek kellett volna lenniük a helyzet iránt, és komoly erőfeszítéssel kellett volna munkálkodniuk e törekvések ellensúlyozásán. Nem Isten rendje szerint való, hogy a világosságot visszatartották népüktől — éppen azt a jelenvaló igazságot, amelyre e korszakban szükségük volt. Nem minden lelkészünk, aki a harmadik angyal üzenetét hirdeti, érti valójában, mi alkotja azt az üzenetet. A Nemzeti Reform mozgalmat némelyek oly csekély jelentőségűnek tekintették, hogy nem tartották szükségesnek nagyobb figyelmet szentelni neki, sőt még azt is gondolták, hogy ezzel olyan kérdésekre fordítanak időt, amelyek elkülönülnek a harmadik angyal üzenetétől. Bocsássa meg az Úr testvéreinknek, hogy ily módon értelmezték éppen az erre az időre szóló üzenetet.”

A népet fel kell rázni, hogy felismerje a jelen idő veszedelmeit. Az őrállók alszanak. Évekkel el vagyunk maradva. A fő őrállók érezzék át annak sürgető szükségességét, hogy vigyázzanak önmagukra, nehogy elszalasszák a nekik adott alkalmakat a veszélyek felismerésére.

„Ha konferenciáink vezető emberei most nem fogadják el a nekik Istentől küldött üzenetet, és nem sorakoznak fel a cselekvésre, a gyülekezetek nagy veszteséget fognak szenvedni. Amikor az őrálló, látva, hogy közeleg a kard, határozott hangot ad a trombitának, a nép az egész vonalon továbbadja a figyelmeztetést, és mindenkinek alkalma nyílik felkészülni a küzdelemre. Ám a vezető túl gyakran tétován állt meg, mintha ezt mondaná: »Ne siessünk túlságosan. Lehet, hogy tévedésről van szó. Vigyáznunk kell, nehogy hamis riadót keltsünk.« Már maga ez a tétovázás és bizonytalanság is ezt kiáltja: »Békesség és biztonság.« Ne izgatódjatok. Ne riadjatok meg. E vallási alkotmánymódosítás ügyéből sokkal többet csinálnak, mint amennyit az indokol. Ez az egész nyugtalanság majd elcsitul. Így valójában megtagadja az Istentől küldött üzenetet, és a figyelmeztetés, amelynek az volt a rendeltetése, hogy felrázza a gyülekezeteket, nem végzi el a munkáját. Az őrálló trombitája nem ad határozott hangot, és a nép nem készül fel a harcra. Vigyázzon az őrálló, nehogy tétovázása és késlekedése miatt lelkek maradjanak elveszni, és vérüket az ő kezéből követeljék meg.”

„Sok éven át vártuk, hogy országunkban vasárnapi törvényt hozzanak; és most, hogy e mozgalom immár közvetlenül ránk nehezedik, kérdezzük: Vajon a mi népünk teljesíti-e kötelességét ebben az ügyben? Nem segíthetünk-e a zászló felemelésében, és azok előhívásában, akik vallási jogaikat és kiváltságaikat becsben tartják? Az idő gyorsan közeleg,

amikor azokkal, akik inkább Istennek engedelmeskednek, mint embernek, megéreztetik majd az elnyomás kezét. Vajon akkor meggyalázzuk-e Istent azzal, hogy hallgatunk, miközben szent parancsolatait lábbal tiporják?”

„Miközben a protestáns világ magatartásával engedményeket tesz Rómának, ébredjünk fel, hogy megértsük a helyzetet, és a előttünk álló küzdelmet annak valódi összefüggéseiben szemléljük. Emeljék fel most hangjukat az őrállók, és hirdessék azt az üzenetet, amely erre az időre szóló jelenvaló igazság. Mutassuk meg a népnek, hol állunk a prófétai történelemben, és törekedjünk felébreszteni az igaz protestantizmus lelkületét, hogy ráébredszük a világot a vallásszabadság kiváltságainak értékére, amelyeket oly hosszú ideje élvez.”

„Isten arra szólít fel bennünket, hogy ébredjünk fel, mert a vég közel van. Minden múltó óra a mennyei udvarokban folyó tevékenység órája, hogy a földön olyan nép készíttessék elő, amely szerepet vállaljon azokban a nagy jelenetekben, amelyek hamarosan megnyílnak előttünk. Ezek a múltó pillanatok, amelyek számunkra oly csekély értékűnek tűnnek, örökkévaló érdekek súlyát hordozzák. A lelkek sorsát formálják örök életre vagy örök halálra. Azok a szavak, amelyeket ma a nép fülébe mondunk, azok a cselekedetek, amelyeket véghezviszünk, annak az üzenetnek a lelkülete, amelyet hordozunk, vagy életnek illata lesz az életre, vagy halálnak illata a halálra.”

„Testvéreim, felismeritek-e, hogy a ti saját üdvösségetek, valamint más lelkek sorsa is attól a felkészüléstől függ, amelyet most tesztek a előttünk álló megpróbáltatásra? Megvan-e bennetek a buzgóságnak az az intenzitása, az a kegyesség és odaszenteltség, amely képessé tesz benneteket arra, hogy megálljatok, amikor ellenállás támad ellenetek? Ha Isten valaha is szólt általam, eljön az idő, amikor tanácsok elé hurcolnak benneteket, és az igazságnak minden egyes tételét, amelyhez ragaszkodtok, szigorúan bírálni fogják. Az időt, amelyet most oly sokan veszni hagynak, annak a megbízatásnak kellene szentelni, amelyet Isten adott nekünk: hogy felkészüljünk a közelgő válságra.” Testimonies, 5. kötet, 714–716.